

Rep.Nr.

2012/1511

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 4 JUNI 2012.

5DE KAMER

Arbeidsongeval
Op tegenspraak
Definitief

In de zaak:

N.V. AXA BELGIUM, met maatschappelijke
zetel gevestigd te 1170 BRUSSEL,
Vorstlaan 25.

Appellante, vertegenwoordigd door Mr. A.
MERTENS, advocaat te Dendermonde.

Tegen:

E

Geïntimeerde, versijniend in persoon en
bijgestaan door Mr. M. VANDORMAEL loco
Mr. F. DE KEERSMAECKER, advocaat te
Vilvoorde.

★

★

★

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het
hiernavolgend arrest uit :

Gelet op de stukken van de rechtspleging, meer bepaald:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van de
vonnissen gewezen op tegenspraak door de Arbeidsrecht-
bank van Brussel op 30 september 2010 en 9 juni 2011;

- het verzoekschrift in hoger beroep ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 11 juli 2011;
- de conclusies van de partijen en de syntheseconclusie voor de appellante partij;

Gelet op de door partijen neergelegde stukken.

Gehoord de partijen in hun middelen en verdediging ter openbare terechtzitting van 23 april 2012 waarna de debatten gesloten werden, waarna de zaak in beraad werd genomen.

★

★

★

I. FEITEN

a.-

Mevrouw E was op 3 januari 2001 betrokken in een incident op de weg naar haar werkgever, de Algemene Kliniek Sint-Jan in Brussel, waarvan de NV Winterthur Europe Verzekeringen, thans NV AXA Belgium (hierna genoemd de NV) verzekeraar arbeidsongevallen is.

Zij bevond zich in een lijnbus, die op volle snelheid in een put reed. Mevrouw E voelde hierbij een slag in de rug. Mevrouw F ondervond dezelfde dag hevige pijn in de rug, kon 's avonds niet meer bewegen en onderging de daaropvolgende dag een heelkundige ingreep.

Op basis van een consolidatieverslag van haar raadsgeneesheer formuleerde de NV op 25 september 2003 een overeenkomst-vergoeding aan mevrouw F, waarin werd voorgesteld de gevolgen van het arbeidsongeval als volgt te bepalen:

tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid van 4 januari 2001 tot en met 30 april 2001 en van 7 maart 2003 tot en met 12 maart 2003
consolidatie 1 mei 2001
blijvende arbeidsongeschiktheid 16 %.

b.-

In een vonnis van de Politierechtbank van 19 januari 2006, dat de vordering van de NV en van mevrouw E tegen De Lijn NV ongegrond verklaarde, werd overwogen dat 'niet ten genoegen van recht werd [bewezen] dat de problemen aan de rug van mevrouw E het gevolg zouden zijn van de beweerde rijstijl op de busrit van 3 januari 2003.

In het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 9 september 2008, dat het vonnis van de Politierechtbank bevestigde, werd gesteld dat 'op heden geen objectieve elementen voorhanden zijn om aan te nemen dat de rugklachten van mevrouw E het gevolg zijn van het beweerde feit dat door haar wordt aangehaald'.

c.-

Met aangetekende brief van 7 april 2009 meldde de NV aan mevrouw E dat de zaak werd herbekeken ten gevolge van voornoemde vonnissen en dat volgens de gegevens van het dossier niet bewezen is dat er zich een plotselinge gebeurtenis voerde op het werk, zodat geen tussenkomst zou worden verleend. Tevens werd gemeld dat de uitbetaalde bedragen zouden worden terug gevorderd.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 16 maart 2005 vorderde de NV voor de Arbeidsrechtbank te Brussel te zeggen voor recht dat mevrouw E ten gevolge van het arbeidsongeval van 3 januari 2001 letsels heeft opgelopen met als gevolg:

tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid van 4 januari 2001 tot en met 30 april 2001 en van 7 maart 2003 tot en met 12 maart 2003
consolidatie 1 mei 2001
blijvende arbeidsongeschiktheid 16 %.

In ondergeschikte orde vorderde de NV de aanstelling van een deskundige.

Met vonnis van 24 mei 2005, gewezen op verstek ten aanzien van mevrouw E, verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk; zij heropende de debatten op 15 september 2005 teneinde de NV toe te laten het basisloon neer te leggen.

Van belang is hierbij de overweging van de arbeidsrechtbank dat de rechtbank het nodig achtte om de heropening van de debatten te bevelen om aan de NV toe te laten het basisloon neer te leggen, waarna uitspraak zal worden gedaan over de zaak in haar geheel.

Op verzoek van de ondertussen tussenkomende raadsman van mevrouw E werd de zaak op de zitting van 15 september 2005 tegensprekelijk uitgesteld naar de

zitting van 1 december 2005, op deze zitting naar de zitting van 2 februari 2006, en op deze zitting naar de bijzondere rol verwezen.

Met conclusie neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank op 4 november 2005 stelde mevrouw E een tegenvordering en vorderde zij de bekrachtiging van de overeenkomst-vergoeding inzake de gevolgen van het arbeidsongeval van 3 januari 2001.

Met conclusie, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank op 15 maart 2010, doet de NV afstand van geding.

b.-

Met inleidende dagvaarding van 21 april 2009 vorderde de NV voor de Arbeidsrechtbank te Brussel te zeggen voor recht dat er op 3 januari 2001 geen arbeidsongeval is geweest; minstens te zeggen voor recht dat de betalingen door de NV verricht onverschuldigde betalingen zijn en mevrouw E te veroordelen tot terugbetaling van 70.081,26 EUR; minstens te zeggen voor recht dat de vergoedingen zijn bekomen op basis van bedrieglijke handelingen of door valse of opzettelijk onvolledige verklaringen en dienvolgens mevrouw E te veroordelen tot terugbetaling van 70.081,26 EUR; deze bedragen te vermeerderen met de vergoedende intrest vanaf de dag der betaling, de gerechtelijke intrest en de kosten; dit bij vonnis uitvoerbaar zonder enige reserve.

c.-

Met vonnis van 30 september 2010 voegde de arbeidsrechtbank beide zaken samen en zij beval de heropening der debatten teneinde mevrouw E toe te laten standpunt in te nemen met betrekking tot de argumentatie van de NV aangaande de verjaring en de heropening der debatten, en over de afstand van de eerste vordering.

d.-

Met vonnis van 9 juni 2011 zegde de arbeidsrechtbank voor recht dat de afstand van geding niet toegelaten kon worden; zij verklaarde de vordering ingeleid op 16 maart 2005 als volgt gegrond en zegde voor recht dat mevrouw E volgende arbeidsongeschiktheden heeft geleden ten gevolge van het ongeval:

tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid van 4 januari 2001 tot en met 30 april 2001 en van 7 maart 2003 tot en met 12 maart 2003
consolidatie 1 mei 2001

blijvende arbeidsongeschiktheid 16 %.

De NV werd veroordeeld tot betaling van de wettelijke vergoedingen rekening houdend met een basisloon van 24.888,76 EUR.

De tegenvordering in de procedure ingeleid met dagvaarding op 16 maart 2005 werd niet ontvankelijk verklaard.

De NV werd verwezen in de kosten van het geding.

e.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

e.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 11 juli 2011, tekende de NV hoger beroep aan tegen de vonnissen die op 30 september 2010 en 9 juni 2011 werden gewezen. Zij vorderde dat het arbeidshof deze vonnissen zou vernietigen en opnieuw recht doende:

- de afstand van geding d.d. 17 maart 2010 geldig te verklaren en dienvolgens af te zien uitspraak te doen over de vordering van de NV ingeleid met dagvaarding van 16 maart 2005
- te zeggen voor recht dat er geen arbeidsongeval is geweest en dienvolgens mevrouw E te veroordelen tot terugbetaling van 70.081,26 EUR;
- minstens te zeggen voor recht dat de vergoedingen zijn bekomen op basis van bedrieglijke handelingen of door valse of onopzettelijke verklaringen en dienvolgens mevrouw E te veroordelen tot terugbetaling van 70.081,26 EUR;
- bedragen te vermeerderen met de vergoedende intrest gelijk aan de wettelijke rentevoet vanaf de dag der respectievelijke gedeeltelijke betalingen verricht zoals deze voorkomen op de lijsten genummerd 7/1 tot en met 7/9 en bovenaan de kolom aangeduid met het woord 'netto';
- bedragen te vermeerderen met de gerechtelijke intrest op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf de datum van het tussen te komen arrest.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

IV. BEOORDELING**1. Afstand van geding**

Artikel 820 Ger.W. bepaalt dat bij afstand van geding, de partij afziet van de rechtspleging die zij is begonnen met een hoofdvordering of een tussenvordering.

Artikel 825 Ger.W. bepaalt dat om geldig te zijn, de afstand van geding moet aangenomen worden door de partij aan wie hij is betekend, tenzij hij wordt gedaan alvorens de tegenpartij conclusie heeft genomen over het onderwerp van de vordering waarvan wordt afgezien.

In voorliggende betwisting blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier :

- dat mevrouw E met conclusie neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank op 4 november 2005 een tegenvordering en bekrachtiging vorderde van de overeenkomst-vergoeding inzake de gevolgen van het arbeidsongeval van 3 januari 2001;
- dat de NV met conclusie, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank op 15 maart 2010, de NV afstand van geding deed.

Aldus staat vast dat mevrouw E conclusie heeft genomen over het onderwerp van de vordering waarvan wordt afgezien, en dat de afstand van geding betekend werd nadat mevrouw E conclusie heeft genomen.

Vermits de afstand van geding niet werd aangenomen door mevrouw E, die integendeel een tegenvordering stelde met hetzelfde voorwerp als het voorwerp van de oorspronkelijke hoofdvordering in de betwisting ingeleid door de NV met dagvaarding van 16 maart 2005, kon hij door de arbeidsrechtbank niet worden ingewilligd.

Ten onrechte argumenteert de NV dat geen rekening kan worden gehouden met de conclusie die mevrouw E heeft genomen in de procedure ingeleid met dagvaarding van 16 maart 2005, daar zij als versteklatende partij geen rol kon vervullen ter gelegenheid van de heropening der debatten.

Uit het feit dat ook de NV in deze procedure nog conclusie heeft genomen, moet immers worden afgeleid dat zij het verstek als aangezuiverd beschouwde.

Hierbij moet tevens worden overwogen dat de discussie met betrekking tot het bestaan van een arbeidsongeval

en de gevolgen hiervan, andermaal aan het oordeel van de arbeidsrechtbank werd onderworpen door de dagvaarding die door de NV werd uitgebracht op 21 april 2009, waarin de NV uitdrukkelijk vorderde te zeggen voor recht dat er op 3 januari 2001 geen arbeidsongeval is geweest.

De arbeidsrechtbank was bijgevolg geldig gevat om kennis te nemen van de betwisting omtrent het bestaan van een arbeidsongeval en diende over de eventuele gevolgen van het arbeidsongeval wel degelijk uitspraak te doen.

De bepalingen betreffende de bestaansvereisten voor een arbeidsongeval zijn immers van openbare orde.
(vgl. Cass. 18 oktober 1999, Arr. Cass. 1999, 1278)

Hetzelfde geldt voor de regels over de berekening van de schadeloosstelling.
(vgl. Cass. 27 november 2000, Arr. Cass. 2000, 1850)

2. Bestaan van het arbeidsongeval

a.-

Aan de orde is de vraag of mevrouw E op 3 januari 2001 al dan niet het slachtoffer was van een arbeidsongeval.

Artikel 7 eerste lid van de Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 (hierna de Arbeidsongevallenwet) bepaalt:

"Voor de toepassing van deze wet wordt als arbeidsongeval aangezien elk ongeval dat een werknemer tijdens en door het feit van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst overkomt en dat een letsel veroorzaakt".

Artikel 8 § 1 eerste lid van de Arbeidsongevallenwet bepaalt verder dat eveneens als arbeidsongeval wordt aangezien, het ongeval dat zich voordoet op de weg van en naar het werk.

Om het bewijs te leveren van het bestaan van een arbeidswegongeval moeten het slachtoffer of diens rechthebbenden het bewijs leveren van het bestaan van een letsel en van een ongeval op de weg van of naar het werk.

b.-

Aan de orde is vooreerst de vraag of mevrouw E het bewijs levert van een ongeval op de weg van en naar het

werk.

De verklaring van het slachtoffer is op zich onvoldoende als bewijs van de plotse gebeurtenis, wanneer zij niet wordt ondersteund door voldoende eensluidende en overeenstemmende gegevens. (vgl. Arbh. Brussel 19 juni 2000, De Verz. 2000, 642; Arbh. Luik 7 november 2001, De Verz. 2002, 377).

De eigen verklaring van de getroffene volstaat niet om het bewijs te leveren van de plotse gebeurtenis, maar dient te worden bevestigd door bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens. (vgl. Arbh. Gent 19 april 1990, J.T.T. 1990, 269)

Naar het oordeel van het arbeidshof levert mevrouw E wel degelijk het bewijs van een ongeval op de weg naar het werk.

Dit bewijs blijkt naar het oordeel van het arbeidshof uit de eigen verklaring van mevrouw E als slachtoffer en volgende bijkomende overeenstemmende gegevens:

- de bevestiging van de slechte toestand van het wegdek aan het rondpunt te Zellik
- de verklaring van mevrouw R die met mevrouw E op de bus zat, die bevestigt dat zij samen op de bus zaten en dat mevrouw E na het rondpunt heeft gezegd dat zij 'daar last van zou ondervinden'
- de verklaring van mevrouw F die eveneens op de bus zat, bevestigt dat de bus in een put is gereden en dat kort daarna een dame zich erover bekloeg dat de slag in haar rug slecht was aangekomen
- de onmiddellijke medische gevolgen van deze feiten.

c.-

Ten onrechte argumenteert de NV dat uit de vonnissen van de politierechtbank en de rechtbank van eerste aanleg in de betwisting tussen beide partijen in deze betwisting enerzijds en De Lijn NV anderzijds volgt dat geen bewijs wordt geleverd van het ongeval.

De beoordeling door beide vonnissen is inderdaad beperkt tot het beantwoorden van de vraag of de chauffeur van de bus een fout heeft begaan waarvoor zijn werkgever aansprakelijk kan worden gesteld.

Artikel 23 Ger.W. bepaalt:

"Het gezag van het rechterlijk gewijsde strekt zich

niet verder uit dan tot hetgeen het voorwerp van de beslissing heeft uitgemaakt.

Vereist wordt dat de gevorderde zaak dezelfde is; dat de vordering op dezelfde oorzaak berust; dat de vordering tussen dezelfde partijen bestaat, en door hen en tegen hen in dezelfde hoedanigheid gedaan is."

Om te kunnen spreken van dezelfde gevorderde zaak, moet het gaan over een vordering die in feite en in rechte hetzelfde resultaat wil bereiken.

(vgl. J. Petit, Sociaal Procesrecht, ICA Reeks, Brugge 2000, nr. 268)

Vermits de vordering die werd gesteld voor de politierechtbank en de rechtbank van eerste aanleg niet hetzelfde resultaat beoogt als de betwisting die thans aan het arbeidshof wordt voorgelegd, niet bestond tussen dezelfde partijen en niet door hen tegen hen in dezelfde hoedanigheid gedaan is, hebben de beslissingen van de voornoemde rechtbanken geen gezag van gewijsde waarmee het arbeidshof rekening dient te houden.

d.-

Met letsel wordt elke gezondheidsschade bedoeld.

(vgl. J. Petit, A.P.R. Tw. Arbeidsongevallen, Story-Scientia, Gent 2005, nr. 178)

Naar het oordeel van het arbeidshof toont mevrouw E eveneens het bestaan van een letsel aan, en zulks aan de hand van de diverse arbeidsongeschiktheidsattesten.

e.-

Artikel 9 van de Arbeidsongevallenwet bepaalt dat, wanneer de getroffene of zijn rechthebbenden naast het bestaan van een letsel een plotselinge gebeurtenis aanwijzen, het letsel behoudens tegenbewijs vermoed wordt door een ongeval te zijn veroorzaakt.

Dit vermoeden geldt ook de werknemer het slachtoffer wordt van een ongeval op de weg van en naar het werk. (vgl. Cass. 21 december 1981, Arr. Cass. 191-82, 550)

Vermits mevrouw E het bestaan van een ongeval op de weg naar het werk aantoonde en van een letsel, wordt dit letsel vermoed door het ongeval te zijn veroorzaakt.

Het was dan ook terecht dat de arbeidsrechtbank oordeelde dat mevrouw E op 3 januari 2001 het slachtoffer was van een arbeidsongeval.

In die omstandigheden heeft de arbeidsrechtbank de vordering gesteld met dagvaarding van 21 april 2009 van de NV terecht als ongegrond afgewezen.

f.-

Met betrekking tot de gevolgen van dit arbeidsongeval bestaat er tussen partijen in wezen geen betwisting, en kunnen deze worden bepaald zoals in het voorstel van overeenkomst vergoeding van de NV van 25 september 2003.

★

★

★

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond, bevestigt de bestreden vonnissen in alle beschikkingen;

Verwijst de NV in de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van beide partijen vereffend op 320,65 EUR rechtsplegingsvergoeding arbeidshof.

★

★

★

Aldus gewezen door de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel en ondertekend door :

Mr. D. RYCKX: Raadsheer,

G. JACOBS: Raadsheer in Sociale Zaken als werkgever,

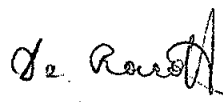
P. MANS : Raadsheer in Sociale Zaken als werknemer-arbeider,

En bijgestaan door :

D. DE RAEDT : Griffier,

G. JACOBS

D. DE RAEDT

P. MANS

D. RYCKX

De heer P. MANS, Raadsheer in sociale zaken als werknemer-arbeider, die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.

Overeenkomstig art. 785 Ger. Wb. wordt het arrest ondertekend door Mr D. RYCKX, Raadsheer en Mr G. JACOBS, Raadsheer in sociale zaken als werkgever.

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel op 4 juni 2012 door de heer D. RYCKX, Raadsheer, en bijgestaan door D. DE RAEDT, Griffier,

D. DE RAEDT

D. RYCKX

